

Saila Moilanen

*Vanha majakka ja muita
novellikertomuksia*

Saila Moilanen

**Vanha majakka ja muita
novellikertomuksia**

© 2021 Saila Moilanen

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-4348-5

Sisällysluettelo

Lumottu peili	7
Vanha majakka	89
Talvenpoika ja Kuu-ukko	125
Mabel, meri ja minä	134

Lumottu peili

Tämän tarinan olen kuullut haltioilta. Syystuulien aikaan, kun puiden lehdet muuttivat värinsä vihreästä kullanpunertavaksi, olin palaamassa jälleen yhdeltä matkaltani kotia kohti. Sydämeni oli aina halajanut nähdä meren, suuren ja tuntemattoman meren joka näytti jatkuvan loputtomiin.

Koko sydämestäni halusin kuunnella aaltojen ääntä, meren laulua, jo kauan sitten unohdettua säveltä. Nostaa purjeet ja kiittää yli tyrskyjen ja aaltojen. Kuljin mietteissäni kun yhtäkkiä näin valon hehkun Itkuvuorten lähettyvillä, ja huomasin että väkeä istui iloisesti räiskyvän nuotion äärellä. Astelin matkalaisten luokse, esittelin itseni ja kumarsin kohteliaasti. Pyysin heiltä lupaa päästä hetkeksi lämmittelemään. Sillä vaikka aurinko oli lämmittänyt päivällä, niin iltaa kohden oli ilma alkanut viilentyä. Talvi teki tuloaan. Nuotion äärellä istui joukko miespuolisia haltioita. Eräs haltia joka oli pitkä ja haltioiden mittapuullakin mitattuna erittäin kaunis katsella, nousi ylös tervehtien ja viittoili minua istuutumaan viereensä. Hänen pitkä musta tukkansa oli palmikoitu yksinkertaisesti nahkaisella nauhalla ja hänellä oli yllään vihreät housut ja pitkähihainen paita. Kangas oli kauneinta laatua mitä olin nähnyt. Vaatteita

koristivat myös pienet hopeiset tähdet paidan kauluksessa sekä hihansuissa. Päässään hänellä oli oikeista oksista ja lehdistä taitaen punottu seppele.

‘Mikä on nimenne?’, minä kysyin. ‘Nimeni on Galdor’, haltia sanoi hymyillen ja hänen siniset silmänsä loistivat kirkkaina. ‘Entä kenen kanssa minulla on kunnia keskustella?’, Galdor kysyi. Toiset haltiat eivät näyttäneet kuuntelevan, sillä he olivat keskittyneet johonkin tarinaan jota eräs heistä juuri kertoi. Galdor oli kääntynyt minua kohti ja odotti kohteliaasti kunnes vastaisin. ‘Te kysytte minun nimeäni, ja on oikein että kerron sen teille koska tekin kerroitte minulle omanne. Olen Elwin, Eor nuoremman poika.’ Nimeni tuntui tekevän vaikutuksen Galdoriin. Hän nousi ylös ja pyysi hetken hiljaisuutta. Kaikki kääntyivät katsomaan kun Galdor osoitti kädellään minua kohti ja sanoi; ‘Saanko esitellä Eor Suuren huonetta, Eor nuoremman pojan, Elwinin. Hänen sukupuunsa ei todellakaan kalpene meidän rinnallamme. Hän on ihmisten ensimmäisten kuninkaitten sukua.’ Haltioiden kasvoilta kuvastui syvä kunnioitus. ‘Kuulkaa, minä olen vain eräs kulkija joka sattui pysähtymään teidän luonanne, ja pyytäisin että kertoisitte minulle jonkin tarinan.’ Galdor istuutui alas. ‘Aina on aikaa hyville tarinoille’, hän sanoi hymyillen ja ojentaen minulle lämmintä keittoa. Kaikkien silmät olivat kohdistuneet

tarinankertojaan. Tulenkipunat tanssivat nuotiossa ja metsäkin tuntui hiljentyneen kuuntelemaan. Ensimmäiset tähdet syttyivät iltataivaalle. Galdor istui silmät kiinni. Näytti siltä kuin hän olisi unohtunut ajatuksiinsa. Sitten hän avasi silmänsä ja alkoi tarinansa joka kuljetti meidät toiseen aikaan ja paikkaan. 'Minä kerron teille tarinan lumotusta peilistä.' Galdorin ääni oli kirkas ja se tuntui saavan hetkessä kaiken huomion kuulijoissa. Tarinan henkilöt heräsivät eloon. Aivan kuin olisi pystynyt näkemään heidän silmillään, kuulemaan heidän korvillaan ja tuntemaan heidän sydämellään.

Cirende seisoivat vaiti Synkän Metsän rajalla korpinmustan tukkansa valuessa valtoimenaan selkäänsä pitkin, kun hän yhtäkkiä kuuli takaansa tutun äänen, tassujen pehmeän askelluksen. Häntä kohti käveli suuri susi, jolla oli musta turkki ja ystävälliset sysitummat silmät jotka katsoivat suoraan häneen. Susi murahti hiljaa, ja pysähtyi lähelle häntä. Siinä he seisoivat pitkän aikaa katsellen toisiaan. Cirende huomasi että suden silmät olivat oikeasti tumman ruskeat, jotka hämärässä näyttivät melkein mustilta. "Gabriel", Cirende lausui nimen hellästi. Susi urahti myöntymiseksi ja sulki silmänsä. Hetkessä tuntui kuin maa olisi tärähdellyt, taivas tuntui pimentyneen ja kirkas välähdys sokaisi Cirenden silmiä. Suden paikalla seisoivat pitkä ja hoikka mies, jolla oli lihaksikas ylävartalo ja niin kaunispiirteiset

kasvot että ne tuntuivat hohtavan valoa hämärässä. Miehen tummanruskea tukka punertui latvoista. Hänen silmänsä olivat yhtä ruskeat kuin tukkakin, vain pehmeämmän sävyiset. Cirende astui lähemmäs ja hymyillen Gabriel otti häntä kädestä kiinni. Yhdessä he lähtivät kulkemaan alaspäin viettävää polkua. Polku oli helppokulkuinen ja sen vierellä solisi iloisesti puro. He kulkivat eteenpäin jonkin matkaa kunnes saapuivat laajojen peltojen läheisyyteen jatkaen matkaansa kohti edessään näkyvää laaksoa, jonne heidän iloinen matkaseuralaisensa, pikku puro, jatkoi myös kulkuaan. He saapuivat Lehmuslaakson rajalle jota vartioitiin tarkasti. He kuulivat veden laulun voimistuvan, sillä puro oli kerännyt muita kaltaisiaan joukkoonsa, ja niistä oli kasvanut syvä joki jonka ylitse kulki silta. Siltaa vartioitiin, mutta vartijat olivat näkymättömissä ja he saivat kulkea esteettä. Siltaa ja koko Lehmuslaaksoa nimittäin suojeli haltiakuninkaan taika.

He kulkivat suurten kukkaniittyjen ohitse jotka kukkivat juuri sillä hetkellä ja ilman täytti suloinen tuoksu. Lopulta he saapuivat perille ja heidän eteensä avautui näkymä valkeana hohtavaan kaupunkiin, jota reunustivat vuoret, sekä suuri vesiputous kaupungin sydämessä joka lauloi iloisesti tervehtien tulijoita. Kaupunki oli kaunis, talot oli tehty taitaen puusta jossa oli monimutkaisia koristekuvioita kaiverrettuina. Kadut olivat kuin valkoisista helmistä tehdyt ja katot olivat kuin aallonharja.

Nämä novellien tarinat joihin sisältyy ripaus fantasiaa, kertovat merestä sekä kaikki vaikeudet ylittävästä rakkaudesta.

Meri on minulle jatkuva inspiraation lähde. Kirjoitan pääasiassa fantasiaa, lastenkertomuksia, novelleja sekä runoja, joissa kiteytyy se mikä saa minut aina palaamaan kirjoitustyön ääreen, nimittäin rakkaus sanoihin sekä niiden merkitykseen ja siihen mitä ne voivat meille antaa.

